

НЕОСТВАРИВАЊЕ РЕЗУЛТАТА РАДА КАО РАЗЛОГ ЗА ОТКАЗ

Задатак који се поставља запосленом мора бити објективно изводљив – могућ у одређеном временском периоду (што се испитује у сваком конкретном случају), а да би отказ из овог отказног разлога био законит потребно је да запослени објективно могућ задатак није остварио својом кривицом- нечињењем или недовољним чињењем.

Из образложења:

"Према утврђеном чињеничном стању тужиоцу је отказан уговор о раду 26.08.2011. године због повреде радне обавезе из тачке 19. став 11. уговора о раду – неизвршавање планова промета и разлике у цени од 50% у односу на усвојени план у три месеца у току године и то за април, мај, јун и јул 2011. године. Тужилац је био распоређен на послове радног места водећи менаџер огревног материјала у Огранку 3. Према налазу вештака, тужиоцу је у спорном периоду одређен висок план продаје који не би могао да се оствари са 100% и у случају да је сва роба са лагера продата узимајући као пример набавку огревног материјала у месецу мају 2011. године и стање на залихама на дан 30.04.2011. године, тако да и поред продаје целокупних залиха тужилац објективно не би могао да оствари планирани постотак него само проценат од 62,99%".

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев и поништили решење о отказу.

Послодавац може на основу члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду, запосленом да откаже уговор о раду, ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност и његово понашање и то ако не остварује резултате рада или нема потребно знање и способности за обављање послова на којима ради.

Тужиоцу је стављено на терет неизвршавање планова промета. Задатак који је постављен тужиоцу није био објективно могућ. Из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке произлази да се план тужиоца који се односи на продају објективно није могао остварити са 100% и у најбољем случају продаје целокупне робе са лагера, те да је реално тужилац могао у посматраном периоду остварити део планираног постотка у висини од 62,99%. Чак и под условом да је план туженог био објективно могућ, нису постојали услови за отказ уговора о раду тужиоцу јер тужени као послодавац, на коме је терет доказивања да је учињена повреда радне обавезе, није доказао да су на страни тужиоца постојали пропусти да поверене послове обавља савесно, квалитетно и уредно, да обилази купце и нуди робу, да врши набавку робе од добављача са којим послодавац има закључен уговор. Како на страни тужиоца нема кривице за реализацију превисоко постављеног плана од стране тужиоца, решење о отказу је морало бити поништено".

(Сентенца из пресуде Врховног касационог суда Рев2 341/2017 од 7.2.2018. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 24.4.2018. године)